Gallien în viaţa de toate zilele

Cum şi dece a venit în România. O carieră obscură, dar un viitor frumos Din desenator, ciclist profesionist.

N'am participat nici odată la Turul Franţei, dar la anul sper să fiu selecţionat. Un flirt prelungit şi o pasiune

Gallien în viaţa de toate zilele? Prea puţin. Şi prea anost. Un francez, un oarecare, în viaţa de toate zilele...

Iată de ce în interviewul nostru de azi am părăsit clişeul obişnuit şi am căutat să scoatem dela acest reprezentant al Franţei — avem atât de rar prilejul de a găzdui exponenţi ai Franţei sportive — lucruri mai interesante, mai puţin subiective, mai de interes general. Turul Franţei, ciclismul francez, vedetele franceze.. Părerile lui despre români, despre cicliştii noştri.... informaţiuni asupra sportului francez. De toate..

Ciclist din accident

— Eşti tânăr de tot, nu? Ai făcut armata? — am deschis noi tirul întrebărilor, suprinşi de figura copilărească a francezului.

— Oh! Dacă tânăr spuneţi dv. unui cogeamite bărbat de 25 ani, atunci sunt tânăr... Dar armata am făcut-o. Şi încă bine de tot..

— Vezi, dar nu pari de loc — am grăbit să scuzăm întrebarea. In sfârşit, asta n'are importanţă. Unde te-ai născut?

— La Paris. Parizian sută la sută.

— Şcoala? Tot la Paris?

— Vai de mine, desigur.

— Bune studii?

— Ştiu eu? Nu sunt un Einstein. Dar oarecare cultură.... Mă rog, studii mijlocii. Atâtea cât să-mi îngăduie să ocup un post de desenator pentru construcţii navale la o uzină.

— Bună meserie — îl întrerupem. Dar te ţii, te ţii mereu?

— Aşi. M'am lăsat. Adică... m'a lăsat ea pe mine. Când am eşit din armată n'am mai găsit post. Şi atunci...

— Şi atunci?...

— Am devenit ciclist profesionist.

Iată deci cum se nasc marii campioni... Prin accident.

— Da, îmi plăcea ciclismul, îl practicam ca amator şi înainte de militărie. Ei, dar până la profesionism e o distanţă...

— Nu cumva regreţi?

— Nu, nu pot spune asta despre o profesiune care mă hrăneşte. Şi care sper că îmi va aduce deabia de aci înainte satisfacţii materiale şi morale. Dar dacă e vorba să fii sportiv din obligaţie, din dragoste.. pentru stomac, nu-ţi mai place sportul. Iată, iubesc ciclismul cum îşi iubeşte fiecare om îndeletnicirea lui cotidiană. Mă încântă succesele, cum te încântă pe d-ta bunăoară un articol reuşit. Dar mai mult îmi plac alte sporturi pentru cari nu am obligaţii, pe cari le practic din pură plăcere. Nataţia, bunăoară. Sau ski-ul.

Da, da, skiul...

Ştii d-ta ce înseamnă ski-ul? Ai cunoscut d-ta senzaţiile acelea... Cum să ţi le descriu... frenezia aceia de alb şi de verde... beţia unui coboriş vertiginos pe toboganul de zăpadă?...

Gallien s'a împurpurat, gesticulează, descrie cu mâinele tururi pe zăpadă... Skiază... Sboară...

Se opreşte apoi ruşinat. I-am surprins o latură intimă. S'a desgolit mult prea uşor.

— Dar prilejul de a skia mi se oferă rar. Iarna, în cele câteva săptămâni de sezon mort în meseria mea, fug în Alpi, la mama. Acolo...

In ochi, printr'o curioasă transpunere în starea sufletească a povestitorului, îi descoper imaginea Alpilor înzăpeziţi... a unui skior suplu, cu şuviţe de păr blond bătute de adierea vântului.

Reluăm apoi firul întrerupt al convorbirei.

Profesionist la 22 ani

— Aşadar, ai practicat ciclismul ca amator. Şi apoi? Când ai trecut la profesionism?

— Cum ţi-am spus, după militărie. Inainte eram amator. Ca toţi adolescenţii din mahalaua mea, entuziaşti admiratori ai lui Charles

Un alergător elegant...

Pollissier. L'am văzut odată la „Vel'd'Hiv" într'o cursă de şase zile. Mi-aduc aminte că nu-mi venea să plec şi că am stat multe, multe ore, aşteptând rândul aceluiaş Pellissier exuberant.

Mă are pe conştiinţă...

De atunci am visat să ajung şi eu un campion...

Când am intrat militar m'au dat la compania de ciclism. Şi, acolo în Vosgi, unde mi-am făcut stagiul, am realizat progrese mari. Mi-aţi acordat, dvs. dela „Gazeta Sporturilor", premiul pentru cel mai bun „grimpeur". Să ştiţi că Vosgilor datoresc această calitate. Vezi d-ta, nu sunt puternic. Şi nu trebuie să fii forte ca să te caţeri. Trebuie să ştii cum să ataci muntele, cum să te aranjezi pe şea... Ei, dar asta nu e interesant.

Şomeur

După ce a terminat milităria s'a dus la şantierul lui, la slujba lui.

— Occupé!

A găsit — cum se spune pe româneşte — pe mutu la uşe...

Ce avea de făcut?

— Ei da, ce aveam de făcut?

Fabrica de biciclete Genial-Lucifer căuta ciclişti pentru a-şi forma o echipă specială.

M'am oferit, am fost încercat şi am corespuns.

M'au angajat.

— Bine plătit?

— Şi bine şi prost. Dacă nu sunt în formă sau dacă nu mă simt bine, nu câştig. Sunt plătit cu kilometrul. Câţi kilometri alerg, atâtea pâini mănânc... Nu alerg, nu mănânc... Dar tot e bine. Cele şase luni de şomaj m'au învăţat să mă restrâng şi să preţuesc munca.

Debutul

Am lucrat doi ani la „Genial-Lucifer" în care interval de timp am şi debutat.

— Aşa târziu?

— Nu e târziu la 22 de ani. Nu trebuie să uiţi că la noi cursele sunt foarte grele. Prima alergare la care am participat a fost Paris-Nice, în 6 etape. Am abandonat în etapa 2-a, după un accident în care mi-am rupt cadrul şi mi-am stricat un genunchiu. După două luni de spital am reluat antrenamentul.

Am mai alergat apoi multe curse şi n'am strălucit în nici una. In Franţa concurenţa e mare. Insfârşit, m'am lansat cu prilejul premiului Volbert, pe 5 etape, în care am terminat al şaselea, după multe accidente. Faptul că învingătorii mei erau un Vietto, un Roger Lapebie şi un Mithouard, era însă un certificat admirabil pentru un necunoscut. Cursa Volbert m'a impus atenţiei. De atunci, caut şi eu să mă ridic.

Turul Franţei

— Cred că cel mai bun teren de afirmare îl constitue turul Franţei. Nu-mi amintesc, să-ţi fi întâlnit urmele în lista concurenţilor.

— Nici nu-l puteai întâlni. N'am alergat niciodată în „Tour de France".

— Niciodată?

— Niciodată. Şi pentru un argument foarte simplu: n'am fost încă selecţionat. Şi ca individual n'am vrut să mă înscriu. E stupid să alergi ca individual. Nu ai nicio şansă.

— Şi nu ai de gând să alergi niciodată?

— A, nu! Asta nu. Vara viitoare cred că voi participa. Căci sper să fiu selecţionat în echipa aşilor B. Dacă nu voi fi selecţionat, nu voi alerga. Voi aştepta să se îndupleca d. Desgranges să mă remarce.

Dar eu sper. Sunt în progres şi trebuie să fiu selecţionat .

— E o dorinţă [illegible] pentru d-ta să [illegible]?

[illegible]. Intâi, [illegible] seama ce concert de elogii şi cât material satisfăcut vanitatea îţi oferă acest tur al Franţei, şi apoi — dece să n'o spun? — îţi asiguri multe luni de trai liniştit.

— Serios? Se câştigă mult?...

La Focşani, unde s'a clasat al doilea...

— Uite, eu aşi fi fericit să termin turul ca as de categorie B.

— Şi cât ai câştiga?

— In orice caz mai mult decât în turul României cu „tricoul galben" pe tine. Vreo 30.000 de franci. Ceace în leii dvs. — vezi, cunosc acum şi diferenţa de valută — vine vreo 300.000. E ceva. Mai ales când ştii să-ţi organizezi viaţa.

80.000 lei în turul nostrn

— Nu e rău! Dar în turul României cât ai câştigat? Eşti decepţionat?...

— Nu, nu pot spune asta. Mi-au fost depăşite chiar aşteptările. In total, vreo 80.000 de lei.

„Tonin"

Am trecut apoi la altă ordine de idei. L-am întrebat câte ceva despre Franţa, despre cicliştii francezi.

— Cel mai bun ciclist francez este, indiscutabil, Antonin Magne. E perseverent, e energic, e rutinat. Dacă ar avea şi viteză ar fi imbatabil. Dealtfel, numai ghinionul l-a împiedicat să câştige ultimul „Tour de France". Păcat că e trecut.

— Da? E bătrân?

— 33 de ani. Pentru un ciclist e destul.

— Şi cu toate astea e atât de popular...

— Da, foarte popular!... Cel mai popular dintre sportivii Franţei. „Tonin", „Marcel" şi „Maurice", Antonin Magne, Marcel Thil şi Maurice Chevalier — iată numele cari fluturâ pe buzele oricărui ştrengar parizian.

„Turul" nostru

Am vorbit apoi de „turul" nostru.

— Ce anume te-a atras? Cum ai nimerit în Turul României?

— A, e o poveste foarte interesantă. Federaţia noastră primise o invitaţie din partea d-lui Canarache. Se oferiseră trei alergători: Bat, Figueras şi Richebourg.

Două zile înainte de plecare, Richebourg a fost chemat într'o concentrare la regimentul său şi iată echipa descomplectată. Au venit întins la mine.

— Vrei să mergi?

— Unde?

— La Bucureşti. Turul României..

Am cerut răgaz. A doua zi au revenit. Cursă uşoară, adversari slabi, ţară frumoasă, popor admirabil...

Am acceptat.

Apoi, am început să fiu informat şi despre reversul medaliei. Drumuri proaste, alt regim de alimentaţie, climă capricioasă.

Incepusem să regret. In cele din urmă m'am hotărît. A contribuit la decizia mea, în mare măsură, faptul că la noi începuse sezonul mort. In lipsă de altceva — mi-am spus — hai să încerc. N'am ce pierde. Pe români îi văzusem aci şi ştiam că-i voi bate. Pe Kutschbach, despre care auzisem că participă, îl cunoşteam. Grgac? Şi pe acesta îl aveam în mână. Am plecat. Am plecat cu gândul să câştig „Turul" şi — după cum ai văzut — m'am conformat...

Primul premiu

A sosit Vineri seara la Bucureşti, n'a avut timpul să-şi facă nici o impresie şi a doua zi dimineaţa a luat plecarea.

— Cum a fost? Simplu. In prima etapă mi-am dat seama că dintre români cel mai periculos este Tudose. L-am păzit. I-am călcat pe urme.

Nu am forţat deloc în prima etapă. Am câştigat totuşi, fără dificultate, o primă la Buzău şi am prins curaj.

— Dar de unde ştiai că se dau prime la Buzău?

— Mi-au spus băeţii. Românii. Băeţi gentili.

— Pe urmă?

— Pe urmă, după cum ştii. De altfel, ştiţi mai bine decât mine cum s'a petrecut cursa, căci eu tot cu „Gazeta Sporturilor" m'am informat. Splendide reportagii. Aţi egalat adesea ori „L'Auto". Seara, după cursă, rugam pe redactorul d-voastră să-mi traducă. Eu nu prea ştiam ce se petrece decât cu mine şi cu cei din jurul meu...

La un pas de abandon

— Dar ceva excepţional?

— Da, ceva interesant. In etapa treia eram gata să abandonez. In ochi cu găleata şi frigul îmi intrase peste [illegible]. Mergeam greu. Şi, colac am o pază, puţin după plecare gueras la fe[illegible]. Bat abandonase, Fi-Ce să mai ale[illegible]. Eram singur, izolat. încurajat un domn [illegible] „Metropola", mi-a dat un întăritor prostul?... M'a cursa. I-am ajuns cu[illegible] am continuat taşi şi am mers la pas cu pe înainde Cernăuţi altă pacoste. Spre[illegible] oroape ciucul la câţiva kilometri de cau-Am mers pe geantă şi am venit doilea, la sprint.

Aici am trecut în fruntea clasamentului, am câştigat câteva premii şi moralul mi s'a refăcut. In etapa IV-a aveam nu ştiu câte minute avans asupra grosului concurenţilor. Nu mai abandonam nici dacă luam bicicleta la spinare. Nu mi s'a întâmplat asta şi am sosit cu bine la

O plecare

Bucureşti. Cu bine şi cu 9 minute asupra secundului clasat...

„Tovărăşia" cu Grgac

Am încercat apoi să-l descoasem în legătură cu tovărăşia Gallien-Grgac, despre care s'au spus atâtea.

— Nu, nu era o tovărăşie cum am văzut într'un ziar. Era pur şi simplu o asociaţie instinctivă între alergători cari aveau acelaş scop. Ne rezervam fiecare dreptul de a câştiga la luptă cinstită. La sprint. S'au asociat — să nu spui că sunt lipsit de modestie că nu e adevărat... — cei mai buni alergători.

— Şi în ce consta asociaţia? Vă sfătuiaţi înainte de cursă?

— Aşi. Grgac nu ştie o boabă franţuzeşte. Şi nici eu — crede-mă — sârbeşte... Ne înţelegeam, din instinct, pe teren. După împrejurări.

— S'a spus că — nu mi-o lua în nume de rău, dar interpretez o versiune publică — s'a spus că nu te-ai purtat loial cu Grgac. Că atunci când a fost în suferinţă, la pana ceia care l-a ţinut pe loc, nu l-ai aşteptat cum te aştepta el pe d-ta.

— Vai... nu e frumos ce spun oemenii. Atunci nu-l puteam aştepta. Pierdeam şi eu „tricoul galben". Dealtfel, chiar Grgac mi-a făcut semn să nu-l aştept. Şi apoi, ce înseamnă asta... n băteam oricând pe Grgac. E, într'adevăr [illegible] alergător foarte ne dotat fizicește, alergător foarte rar se poate întâlni la un sportiv dar complect lipsit de [illegible] de tactică. Cele 14 etape din [illegible] şi Franţei nu [illegible] au folosit decât sub raportul antrenamentului. Incolo, a rămas acelaş alergător crud. La anul, da, la anul mi-e teamă că va fi mult mai periculos.

La anul

— La anul? Revii la anul?

— A, cred că da. Viu [illegible] echipă complectă, să culegem [illegible] premiile.

— Atât de sigur eşti că vi? T[illegible] mi-e teamă că până la anul...

— Nu, n'avea nicio frică. Viu sigur. Am motive puternice...

— Am înţeles!

Şi, într'adevăr, înţelesesem. Se pare că Gallien va fi încă multe zile mosafirul Capitalei noastre, de care-l leagă — se spune, n'am putea jura — o prietenie strânsă, deşi recentă, cu una din drăgălaşele fete cu care este atât de copios blagoslovit Bucureştiul nostru.

— Şi când pleci?

— Când plec? Ştiu eu?... deocamdată stau. Până când?... Te voi anunţa...

— Dar când pleci, încotro te duci? La Paris?...

— Da. Şi apoi, imediat, plec în Elveţia, la mama. Voi avea poate prilejul să găsesc ceva zăpadă, să fac puţin ski...

— Iar ski?

— Pasiunea mea...

*

Skiul şi fetele din Bucureşti. Căci, iată un pronostic pe care-l dăm fără frică de desminţire. Gallien va fi încă multă vreme printre noi. A venit la redacţie şi ni l'a smuls, o drăgălaşe domnişoară, cu ochi de pară şi cu buze de cireaşă.

Da, neîndoelnic, Gallien nu poate încă pleca...

ION VORNIC

Un sprint

La deal, urcând din greu

Mereu în primele locuri, Gallien e la un pas de Kutschbach

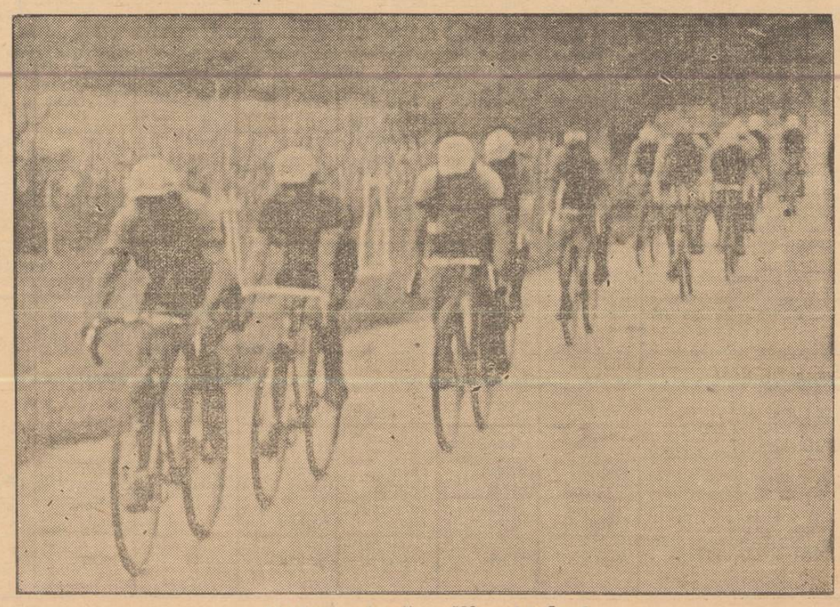

Ultima etapă, ultimul efort